

10. szám.
Márczius 6. 1875.

Merjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt. 3 hóra 2 frt.
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál. **Kiadó-hivatal** : Pest, bará-
 fok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja** : 4 hasábos nompareille sor 10 kr.
Hirdetések felvételnek : egyedül **Láng Lipót és társa**, I. nemzetközi hirdeté-
 sek felvéte'i hivatal **Budapestben**, MARIA VALERIA-UTCZA THONETUDVAR

XXVII. kötet.

EGÉSZ AZ ÉSZAKI POLUSIG!

vagy :

: MI LETT TOVÁBB A TEGETTHOFFAL ?

Regény.

EGY A HAJÓN HÁTRAMARADT MATRÓZ FELJEGYZÉSEI UTÁN.
JULES VERNE

oktatásai szerint

írta **KAKAS MÁRTON**.

A czet palotája.

A FELFEDEZETT nyomok egész az orgona alaku kristály-
 csoportig vezettek.

Odáig érve, kitűnt előttem, hogy e sorakozott
 kristály oszlopok nem egyenesen állnak, hanem talap-
 jukon előre dülve, rézsut helyzetben válnak el a szikla-
 faltól. —

E nyíláson belül sötétség van: lámpám egy üreg
 kezdetét mutatja.

A hasadék a szikla és a kristály között elég széles
 volt, hogy utitársammal, és iszakkommal átkeljek rajta.

A sziklafolyosó vastartalmu dolomit tömegben ve-
 zetett keresztül.

A legörvendetesebb volt rám nézve, a mit első lé-
 pésem hangja elárult, a sár.

Ebben a sziklában már viz-erek vannak.
 Bábí egy-egy helyen megállt s kedvteléssel nyalta
 a sziklafalat, a leszívargó nedvességért.

A sziklafolyosó folyton mélyebbre vezető lejtőt
 képezett. Légsúlymérőm tanuskodása szerint alig vol-
 tunk már husz meternyire a tengerszin fölött.

Három órai folytonos haladás után a sziklafolyosó
 tágulni, magasodni kezdett, mély szakadékok, tágasabb
 üregek nyiladoztak be. Végre egy százötven meternyi
 átmérőjű barlang tárult föl előttem. Sötét, egyszerű,
 pompátlan üreg. Barna, ércetlen kö minden fala.

És mégis kincset tartalmazott az!

Közepén volt egy tó, melyet egy sziklapárkányon
 félkörben lehetett járni. A kör másik, hozzájárulhatlan
 részén pedig a sziklafalból harmincz meternyi magas-
 ságból ömlött alá egy vékony vizsugár a tóba.

E hulló viz zenéje volt a legédesebb symphonia az én fülemnek!

Vizet találtunk!

Én kulacsommal rohantam a tó felé; Bábi megelőzött, s a tó sziklapárkányára állva, csak úgy kutya módra kezdte el inni a vizet.

Hanem az első lefentésnél nagyon meglátszott bánni az örömet; felhagyott vele s meglóggatva nagy fejét, felnézett rám s kedvtelenül morgott.

»Nem jó a viz Bábi?« kérdém tőle, megijedve, s aztán megkóstoltam magam is.

Huh! összerázkodtam tőle! Hisz ez keserű viz! a milyet Budán a Lagymányoson palaczkokra szednek.

»De édes uram istenem, nem keresünk mi gyomorterhelés ellen való orvosságot!«

Zugolódni kezdtem a sors ellen.

»De megállj Bábi! valami jutott eszembe. Hát ha az a felyürről lecsorgó viz iható lesz.«

Bábi megértett, s a mint a hátára ültem, beuszott velem a tóba, elvitt odáig, a hol a sziklafalból kifecskendő vizsugár leomlott.

»Gloria in excelsis!« kiálték örömtől ujjongva, midőn az első tenyérrnyit felszürcsölém; de még Bábi sem várta ám, hogy lefordítsam neki latin felkiáltáson, hanem neki fordította fél oldalt a fejét a lecsorgó vizsugárnak, úgy itta azt fel röptében, míg én viztartómat töltöttem meg belőle.

Kristálytisztá, szézenyterhes forrás viz volt az, a mi felyürről leomlott, olyan friss, hogy majd a fogát szedte ki az embernek.

De hát hogy lesz e forrásvízből ideleenn patikaszor? Mitől válik ez keserű vízzé egy sziklamedenczében? —

Ezen törtem a fejemet, a míg viztartómat tele töltöttem; a mi nem ment nagyon könnyen, mert szűk nyílásával mesterség volt a vizsugárt elfognom: mi alatt Bábi lubiczkolt velem a vízben: úgy hogy beletelt egy pár óra, a míg e feladattal elkészültem.

Most azután jelt adtam Bábinak, hogy vigyen vissza a partra. Innunk már van mit: most vegyük elő az ennivalónkat. Talán neki is megjött már az étvágya a paprikáshoz? Lássunk az iszákom után.

Hát a mint kiérünk a partra; réműlettel látom, hogy az egész iszákom nincs sehol.

Eltűnt, elveszett, szőrén-szálán elpusztult.

De hisz ide tettem le a partra: erre a sziklára: mellé tettem a csákyámat, vasrudamat, csákányomat. Azok sincsenek sehol.

Bányatündérek járnak itt?

Bábi elérté kétségbeesésem indokát s neki jobb sejtő tehetsége volt. Ő nem gondolt bányarémekre, hanem feltartá az orrát és szaglászott, és aztán megtaszírgált, az orrával, s mutogatott, kedélyesen morogva fölfelé. —

Odanézek. Hát egy ötmeternyi magas sziklapárkányon látom az én iszákomat s a rárakott szerszáimat mind.

De hát hogy mentek ezek oda fel? Én csak nem vittem őket oda! Hiszen lábujjhegyre állva, nyújtózva sem érném el azt az ötmeternyi magas sziklapárkányt. Ki vitte azokat fel oda?

Nem vitte azokat oda senki »fel.« Én magam raktam azokat oda le. Hanem engem hozott »le« valaki azóta.

De hát ki hozott le?

A z a p á l y.

Az alatt, míg én a tó közepén a csorgóbul viztartómat megtöltöttem, ez a tó ötmeternyt apadt.

Akkor ez a tó nem más, mint egy része a szabad tengernek; tengervíz volt az, a mit mi először ittunk, ennek a tónak a vize, az volt olyan sós keserű.

Tehát számításom csaknem bizonyos. Szárazföldünk alatt még egy jégréteg van, s az alatt még a tenger. A jégréteg tartja a földet a tenger fölött.

Még több bizonyágom jött erre. Hanem most engedelmet kérek, hadd lássak a falatozás után. Huszonnégyóra óta nem ettem, az asztal terítve, de hogyan jutok fel hozzá?

Bábi elfutott, itt hagyott: le ment a vízbe, nem tudom, mit keres benne? Magamnak kell valami nagy mesterséggel felkapaszkodnom az étkező asztalomra, a mi elvégre sikerül. Két esztendeje már, hogy nem ittam friss vizet! Most esik először jól az ebéd. Azaz, hogy »vacsora.« Hisz itt nincs dél. Mindig éjszaka van. Itt, ha eszünk; csak vacsorálunk.

Bábi csak ma sem tartott velem. Markából evett valamit és csámcsogott erősen.

Ah a tenger az ő számára is asztalt terített. A sziklafalak, mikről elfutott a viz, rakva voltak tányéralaku patellákkal. Bábi tudja azt már régi tapasztalásból, hogy az a sziklához tapadó csiga; az egész ivadot (saison) kitartja a medvecsaládnál. Jóízű okos állatok azok, odatapadnak a sziklafalhoz, oly erővel, hogy késsel kell őket egyszerűen a körmeivel. Egy párt magam is megkóstoltam belőlük. Nem rosszabb az ízük az osztrigánál. Csigák után kereskedve, a part szikláin nagy

darab zöldes tömegeket találtam, mikben a nagybecsű ambrát ismertem fel: azt a drága illat és gyógyszert, a mi csak a czethalak gyomrában terem. Hát ez hogy került ide? Hisz ez nem merül el a vízben soha, mindig a felszínén uszik.

Csemegeével és vízzel e szerint elvolnánk egyidőre látva Bábival együtt. Még az sem lehetetlen, hogy cypripinodonokat fogunk a vízben. Lehet, hogy ezek a fehér halacsok itt is tenyésznek, nemcsak az észak-amerikai Mammothbarlangban, a mi tizenkét mérföldnyire megy be a föld alá s vannak többféle teremei: az egyiket hiják az óriások termének, a másikat a »hazajárók termének« azért mert tele van a régi astékok mumiáival. Itt van az a nagy tó is a föld alatt, a mit »holt tengernek« neveznek s ebben laknak azok a fehér cypripinodon halak.

Mindezt én Bábinak beszéltem, a kit az emelkedő dagály apránként felkergetett hozzám. Ugy látszik jól volt lakva. Odafeküdt a lábamhoz, s hallgatta nagy figyelmesen geológiai értekezésemet.

A visszatérő dagály hullámai zajosan csapdosták a sziklapartokat.

Ez valami új volt rám nézve: hogy a földalatti tó hullámokat vessen: — az mind olyan csendes szokott lenni, mint egy tükör lap. Ez már zugott. Odakünn bizonyosan zivatar van valahol. Meszsze, a nyílt tengeren: nagy zivatar! s idáig elhat a nyomása.

Majd holnap, ha szélcsend lesz előveszszük a tapogató hálónkat, leeresztjük s ha kapunk halat ebben a tóban, azt megfogyjuk. Jó lesz Babi? Most pedig menjünk alunni.

Végzetem volt már, hogy ha valamiből egy kicsit kértem a sorstul, mindig azt kaptam meg, a mi legnagyobb. —

Azzal a sohajtással aludtam el, hogy bárcsak foghatnék egy kis halat ebben a tóban, hát aztán — egyszer csak arra ébredek, hogy valami rettentő horkolás reszketteti meg a fülem dobját.

Hiszen Babi is szokott horkolni. Ahoz már hozzá voltam szokva, ha fölébresztett vele, az orrára ütöttem érte, s aztán abba hagyta.

De ez nem medve horkolás volt. Annál szászszorta hatalmasabb hang. Ha egy ezred katona horkolna egyszerre karmesteri ütenyre, nem közelitené meg ezt a horkolást. Olyan volt az, mint a megszakgatott s megint újra kezdett menydörgés. Egyszer huzott, másszor fujt. Mikor fujt, fiatal szél volt, mikor huzott, öreg zivatar. S néha cifrázta is magasabb bassus hangokba törve fel s végezte horkantással, mint egy álmodó óriás.

Polyphemus barlangjába jutottunk-e?

Mikor aluni mentem, lámpásomat rendesen elszoktam oltani, hogy ne fogyjon az olajam hiába. Nagy barlangokban nem volt okom a vihedertül félni az újra meggyújtáskor. Tehát sötétben voltam most is.

És még is láttam

A víz világitott. Valami homályos phosphorescens derengés hatott át a hullámokon, a mi folyadó fénynyé vált a habok éles gerinczein. S a hol azok megtörttek, a hulló vízcseppek úgy tűntek fel, mintha hulló szikrák volnának.

S az önvilágitotta víz közepett feküdt egy idomtalan nagy test. Egy czethal. — Potykát kértem, czethalat kaptam.

Negyven méter volt a hosszúsága a fejétől a farkáig: akkora mint egy dunai gőzhajó.

A feje félig kin volt a vízből, s a hullám ki s be járt irtóztató száján, melyben roppant, szalonnás nyelve kényelmesen hevert, halcsont-adó fogsövénye alatt. A szemei félig bevoltak hunyva. Ő volt az, a ki horkolt.

Ez a barlang a czethalnak a háló szobája.

Ez aztán elég nagy hal.

S ilyen bolond az én szerencsém! még itt is kijutott számomra a so rstól az a különös kedvezmény, hogy épen az asszonyságnak a háló szobájába vetődtem. Ez a czethal ornya!

A mit onnan tudhattam meg, minden kétséget eloszasólag hogy a vízből félig kiemelt farkán még ott aludt a kis princz. Egy szeretetreméltó kis csemete: valamivel nagyobb egy bivalynál. Két princz, uszó tenyérével, melynek csontváza épen olyan ötuju, mint az emberé, átölelte az anya-czet farkát, hogy le ne essék róla, míg az őt csendesen ringatja.

»Ez már szép darab pecsenye« sugám Bábinak, ki nagyott ácsingózott, száját széttátva s a nyelvével körülnyalva a pofáját, a két lakoma előérzetében. — »De nem eszel belőle!« folytattam a suttogást, s a szájára ütöttem, a mért nagyon nyafogott.

»Várjunk csak! Nem szabad nekünk ezt a czethalat megbántanunk: Babi! Idegen kapitalista ez! Ezt utlizálnunk kell.

Babi nem értett hozzá. Nem volt nagy faninciér. De én tudtam, hogy mire speculálok. Rögtön hozzá láttam, hogy valamenynyi kövült conservées edényemet tisztára kimossam a tóban. Én a czetet nagyon könnyen megölhettem volna. Iszákomban találomra elhoztam egy párt azokból a legujabb találmányu czet szigonyukból, miket Conees készít Brémában, s a miknek belseje robbanó anyaggal van töltve. Ezek vagy puská-

ból lövik ki, vagy úgy hajítják bele a czetbe, mint a mely perczben a szigony keresztül hat a czet bőrén, a töltény eldurran s az állatot abban a perczben megöli. Mert az óriásnak, a ki ezer ötszáz mázsát nyom, igen piczi kis lelke van. Gyávább a kölyök kutyanál, s a legcsekélyebb seb megöli. — Nekem azonban a speculatió és a loyaltáson kívül még egy harmadik indokom is volt, a jámbor czet élete elleni merényletet el nem követnem: az, hogy ha én ezt megölm, ennek a hullája a mig azt egy medve fölemészti (mert embernek nem való a husa) az alatt olyan büzt fog itt támasztani, hogy meg nem maradhatok benne.

A czet az alatt lassankint alább hagyott a horkolással. Nagyot fujt. A két orrlyukán át vastag gőz oszlopok lövelltek elő; oly robajjal, mint mikor a gőzhajó katalánából kieresztik a gőzt. Azután nagyot ásított, két uszó talpával nyújtózkodásnak eredt a vízben. Majd a farkával kezdett eviczkélni. Ez az urfinak szólt, hogy ébredjen fel már. Az lehangeredett fektéből s aztán ügyetlen eviczkéléssel tánczolta körül az anyját, mint egy kis kutya. Az anyaczet valami gyöngéd rőfögést hallatott e közben. Aztán kiöltötte hordó vastagságu nyelvét; mire a kis poronty rögtön felkapaszkodott. Az anyaczet aztán beszopta őt egészen a szájába s aztán megint kilökte onnan. Ez volt a reggeli mosdás. Valószínűleg a bárányokat szopta le róla, a mik a tenger kulláncsai; a kis urfi bőrét meglepik s belecsimpajkoznak. De a mama letisztogatja őket onnan.

Most következett az, a mire én vártam.

A miért a czet leginkább keresni szokta a zárt helyet, a hol nem háborgathatják: az a szoptatási mütét.

Tudjuk, hogy a czet, a tengerlakók legnagyobbika, nem hal, hanem emlős állat. Eleven fiat szül, csak egyet, legfeljebb kettőt s azt szoptatja egyálló esztendeig, mig a kamasz jól megnő.

S a szoptatás a czetnél sok furfanggal jár. Két emlője van alul, egymástul két meternyi távolban.

(Ezer bocsánatot kérek, hogy ilyen toilett-titkokat is el kell árulnom.)

S minthogy annak, a ki szopni akar, nem lehet a fejét a vízben tartani; tehát az anyaczet kénytelen hátal feküdni a vízbe, s úgy nyujtani a tejét a fiának. Ez a legritkábban észlelhető látványok egyike. Az anyaczet ehhez a mütéthez a legbiztosabb rejteket kénytelen keresni; ilyenkor nem hall és látérzékei a víz alá vannak merülve, fejjel van lefelé, a mi melegvérű állatot eltompít, s a szoptatás alatt könnyen meglepetnék tengeri és száraz földi nagyszámu ellenségei.

Nekem megadatott a szerencse e ritka látványt a legközelebbtről végig nézhetni. És nem csak a nézhetés volt megengedve.

Megvallom, hogy vakmerő gondolat volt tőlem, de tökéletes siker által lett koronázva.

Mikor a czetet hanyatt fordulni láttam s aztán, mint egy megfordított propeller farkával a kised czet alá furakodni, hogy azt tölgyeihez feltolja a vízből: azt mondtam a kis czet urfinak:

»Lássan a g y s á g o d: nagyságodra nézve tökéletesen mindegy, hogy őt esztendő alatt legyen nagy koruvá, vagy hat alatt. És hátha egy ikertestvére volna nagyságodnak s azzal kellene megosztani az anyatejet? Mint hogy pedig nincs, adoptálok magamat nagyságod testvérenek. Darwinnál van a geologiai tabellám, a melyből kiderül, hogy egy családbul származunk. A czet az egyedüli emlős állat, bányákon a majmon kívül, a kinek az első lábán öt ujj van; nekem is az van: ez elég az atyafiságra. Tehát kérem magamnak azt a másik kutforrását az életnek.

Ezt mondvá, kiürített viztartómmal odausztam én is az anya czethez, én is felcsusztam az alsó extremitásán egész a tej-képző életműszereig s ott mellé helyezkedtem a szopós princznek.

Az urfi morgott rám egy kicsit; de nem tudott hogyan elkergetni; — ha ő ütött a farkával, én vissza rugtam a lábammal, mig csakugyan elhitte, hogy testvére vagyok; — s az alatt egy vékony, belül üres kacsuk cső segítségével, melyet a laboratoriumból hoztam el, pompásan kiszivattyuztam a másik emlőből a tejet. A viztartóm félignél odább telt meg vele.

Én hamarabb elkészültem a feladattal, mint a princz: s már vissza is usztam a partra, mikor még az mindig szopott.

Ez aztán gyönyörű osztalék volt. Nyolcz liter tejet kaptam egyszerre. Jó izü, kövér tejet, mely zsirtartalomban tultesz a bivalytejen.

Ennek nagy részét eltettem az üres bádogszelen-czékbe, azokat ismét légmentesen elzárva. Számítottam későbbi szükségre. Babi hozzá se szagolt a tejhez: ő jobb szereretett volna a husából. De hát arra megmondtam neki, hogy ne számítson. A czet nem liquidál.

Különben jöhet még számára is valami nagy szerencse. Ha a czet idejöhett a tengerből: épen úgy jöhetnek ide fókák, rozmárok, tengeri oroslányok is s a jeges medvének nem kell háló, sem szigony, hogy a halat kifogja a vízből.

A czet aztán, a mint megszoptatta a fiát s gon-

dolta, hogy már elég, megint megfordult, a vizbepotytyant borjucskát felkapta a szájába s azzal fejjel lefeléltűnt a víz alatt.

Ha ez az áldás még többször is vizsakerülne, igen szépen el volnék látva télére élelmi szerekkel.

Medvehús és czethaltej.

Az elsőről azt tartják a vadászok, hogy a ki sokáig él vele, hamar megöszül. Fehér lesz tőle a haja, mint a jeges medve. Nem hiszem én azt — ha hiszem, sem bánom.

A czethal pedig azontul minden tizenhat órai időközben vissza jött a barlangba, a fiát megszoztatni, úgy hogy én nem tudtam már hova tenni a tejet! s azon gondolkoztam, hogy ha azt a két ős embert életre költ-hetném, ha a jégbarlangba az otthagytott eszközeimért visszamehetnék, ebből a tejfölöslegből még sajtot is csinálhatnék. A czet adja!

Ez aztán az igazi honanya, a ki az egész népét egy maga eltartja itallal étellel napról napra!

(Folyt. köv.)

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELE MINDENVÁRÓ ÁDÁMHOZ.

Tekintedezs barátom uram!

Meg van nagy veszedelem! Mosd mar in se nem tudom segíteni bajon.

Eleget peroraltam in Deak-kon Ferencziaba hogy Tisza Kalmany, mind belügyminiszter lesz nagyon keminy. »Hiszen igaz, — montak joboldalrul filbalt csjnyalo mamelukok, — de hat micsinyalyon zember?«

Igy lete Tisza Kalman belügyminiszter, is most eldanolhatjuk magunknak, hogy »Tisza, Tisza, lasu Tisza« — a ki partot mos.

De nem elig az ahoz, hogy Tisza mar magaba izs elig keminy. Most meg statustitkarnak izs maga meli választota Keminyt. Gabor diakot tunyilik.

Hova leszünk, hova leszünk!

Altalanos kifogora nem mertem elmenyi Hungariaba. In mar nem akarom hazasodnyi. Öreg legin vagyok mar in. Fogom ilni bus özvegysigbe, nem kötöm le magamat vin napjaimra hazasagi igaba, hanem fentartatom magamnak actio szabadsagot. Ha ugyan kerüli mig nalam valamikor actiora a dolog.

Jaj de szip part voltunk pedig. Nem izs jerikoi, de chinai küfalal körülvive. Ki hite volna! ki hite volna! Kar irte, bizom nagy kar.

Niczemközt megvalva nem sajnyalnam in ezt a dolgot csepet se, ha nem maratam volna ki belüle, mint kaposztatorzsa hobul. De ez az egisz fusio hozajarulasom nilkül este meg.

Nem kirdezte engemet se Senyey Pal, se Széki Péter, hogy »no Zebulon te okozs ember vagy, mit szolsz mindezekhez?« Hatam megete, alatomos uton törtinte zegisz. Csag akor megtutam miről van szo, mikor mar megtörtint altalanos csokoladé Hungariaban haromszaz esztendőzs eleisigek közt, — nekem meg senki nem ata czviki puszit.

Most mar, hogy legalab reputatit megmentsem, muszaj vagyok duzognyi. Senyeyhez nem mehetem, mert conservativ partnak elvi alason tümürülit jelenlitemel akadalyozni nem akarom. Azoknak vagyok tulzo conservativ. Simonyi Ernyöhöz se nem mehetem, mert anak szemibe vagyok ultra liberalisz.

Nincs mas hatra, leszem nemzetisig. Fogom követelnyi Bergengoczianak külön vajdasagot, extra miniszteriummal. Olcso közigazgatasrul kezeskede, mert valamenyi miltosagot is hivatalt magam elviselem — veszedelembe döntöt hazairt.

Abul az elvbül, hogy »promoveatur ut amoveatur« reminylem kineveztetist. Fognak igyekeznyi szabadulnyi olyan veszedelmes egyintül, mint in vagyok, ha van nekik esze.

De hat ha nincs van?!

Maradom tekintedezs barátom uramnak

alazatos kicsepent szolgaja

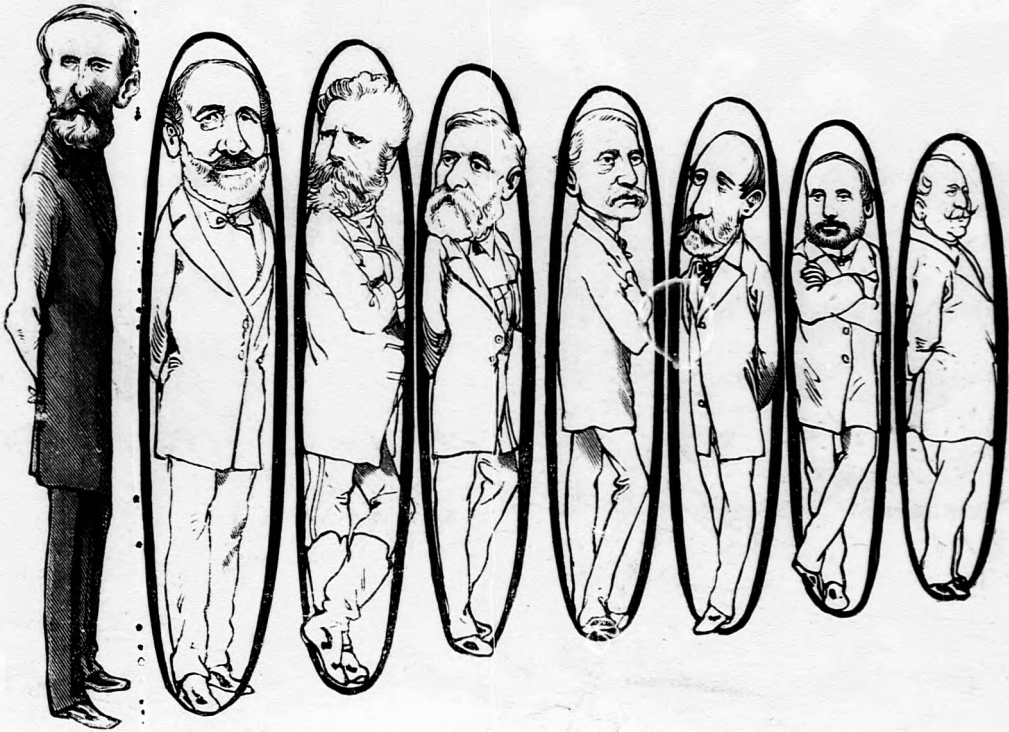
T. Z.

HŰSÉGES MEGVILÁGÍTÁSA ANNAK,

hogyan jönnek napviláosságra a leghitelesebb politikai hírek?

A „NULLA-MINISZTERIUM.“

Ha jól megnézem, megis úgy találom, hogy ez **tizmillió.**

APRÓ HIREK.

— **KORMOS Béla**, mint a lapok írják, kézi cséplő gépre kapott szabadalmát. Ez kerülgető szavakkal anynyit akar jelteni, hogy — hirlapot indít.

△ **Egy jó élcz** a Magyar Államból: »Moriones, tekintettel eddigi folytonos győzedelmeire, tábornoki állásától fölmentetett.«

× Vajon melyik **forrásból** meritik a lapok azt a hirt, hogy Dobsa lesz a nemzeti színház intendánsa? — Egyszerű a felelet: a kávéforrásból.

> **Megkerestettünk** annak kijelentésére, hogy a kávéforrás alatt most az egyszer kivételesen a »Cafeé delicatesse« értendő.

♂ **Pázmány Dénes** azt a javaslatot teszi a kormánynak, hogy mindaddig csapja el és nevezze ki a nemzeti színház igazgatóit, míg végre rá akad az igazira. Vajon kit érthetett Pázmány?

∞ **Gallmeyer** k. a. s exdirectornő lovait a nevezett kisasszony ingóságai eladása alkalmával egy becsületes rumburgi polgár vásárolta meg. A rumburgi sport barátok, írják a lapok, el vannak ragadtatva ez új aquisitió által. — Hát úgy kell nekik, miért vettek ily ragadós lovakat.

Egy Makao nevezetű gazdag herczeg Párisban mint közönséges munkás dolgozik a nyomdákban hogy azok minden csinyát-binyát eltanulva, ismereteit értékenesse hazájában. Mert a herczeg japáni fi. Az europai herczegek pro recompensatione makaót tanulnak.

♂ **A »Pesti napló«** az írja, hogy Tennyson, hires brit költő, nem akar lenni baronette. Minekutána Walpole szerint minden embernek ára van, az angol kormány hirszerint legközelebb comtesse — séggel fogja őt megkinálni.

♂ **Offenheim** tultett a dicsőségben Fortunatuson. Offenheimot megválasztotta tiszteleti tagjának az egyik

Aeolus barátom, adjon isten neked ehhez a munkához elégséges tüdőt.

két szerecsen utcai izraelita betegsegélyező egyesület, amelynek elnöke a korszod-miskolczi kiházasító egyesület ügynöke. Fortunátust pedig nem válaszította meg.

□ **Csufolódnak** az újságok a nép azon hiszékenysége fölött, hogy a Dobos nevű híres rablót nem járja a golyó. Hát tán nem igaz? Melyik híres csendbiztos czáfolta meg azt a néphitét?

+ **Szatmármegyében** egy bádogosmester a következőleg töltötte ki az adó bevallási ívnek »tőke« című rovatát: »Vagyon puha fábul, az másik kemén fábul.«

KORTES GAZSI.

GYÁSZBABORUT az magyarok csellaga!

Mikor meghallottam, hogy má meg nimet a baloldal is, szerettem volna kirugni a csizmám alul ezt a rongyos világot.

Megint elárutak ides hazám! Még csak nem hittem volna a szónak, de ott óvastam az újsagba, hogy

Bícsbü kütték le a főmínyistert. Megfagyott bennem a szittyavér, még a neve is oan nimet, akár a slajfer bőkje hátba a lilek! Óvastam tovább. Elcsámforodott lilek! kiátok fő magamba, odavágtam az úságot az asztalho, hogy ráragatt, oszt elkestem keservesen, hogy főfelé foly már a T i s z a, nem fojik a töbet vissza.

Hát má ien is van? — mondok. Pusztulunk, vesztünk, leborútam az asztal szögire oszt tele rittam mind a két ingujom. Kutya ándungba vótam.

Bubánatomba odaállítottam a Simi cigánt az abla komho; huzzad, mondok, mig ki nem szakad belülem a lilek, azt huzzad, hogy jaj de hunczut...

Kivertem az ablakot, hogy jobban hajjam, oszt két nap meg egy iczczaka mindig ittam. Csudájára jártak a faluba. A cigiánnak a sipkáho fagyott a file. Szenvegy kutya, mondok, a hazáir, e ne mozduj, met tepertyünek aprítom mig a lelkedet is. Mikor mán mint megittam honfi fájdalmamba a fiastyuk zsidó borát, odagyütt rimánkodni. Oat hajintottam rá a fokosnyillel hogy a csizmasarká is kicsámpút tőle, azután oszt csak az ablakon adogatta be a bort, azt is rudon, mer nem mert közel gyünni. Felirtam színnel a falra, hogy nimet

osztán a fokosommal addig vágtam, míg ki nem jukatt a fal is. —

Ien az igaz honfíjdalom!

Nem, mondok, — ezir mehal száz ember! Gyűjék el csak az a választás, megfürdetem vérbe a várme-gyét, aki oszt memmaraj belüle, avval ineklem el, hogy jaj de hunczut . . .

AMA BIZONYOS CSIZMADIA ÉS FELESÉGE KÉRDÉSEI ÉS FELETEI.

— — (Hát azon a Tiszának rendezett fáklyás zenén nem tudott jobban fujni a szél?) Már hogy fujt volna, mikor megvesztegették. (Ugyan már hogy vesztegethették volna meg?) Hát ugy, hogy megtették financzminiszternek.

— — Paczolay nem csatlakozik egy párthoz sem. Ő maga külön csinál egy pártot. (Kitelik tőle.) Nemcsak tőle, de belőle is.

KRÓNIKÁS ADOMA.

Kövy Sándor híres pataki jogtanárral történt a következő eset:

Az érdemes tanár urnak volt a legutolsó praelectiója egy diligentia végén, s a juristák már alig várták, hogy a déli 12 órát elcsen-gessék, várván már akkor mindnyájukra a szekér, hogy őket a világ négy sarka felé el-szállítsa a szüreti vakációra.

Egyszer aztán csakugyan csengettek 12 órára; de az öreg Kövy hallatlanná tette azt s tovább magyarázott éppen valami igen érde-kes régi családról, nemesi diploma stbről.

A juristák várnak 5 perczig, várnak 10 perczig — az öreg csak magyaráz tovább és nem mozdul. Elkezdnek hát feszengeni, az ajtóra kacsintgatni, hogy a tanár urral észre-vétessék megbotránkozásukat a felett, hogy az édes vakációból ilyen vámot szed.

Látván aztán Kövy, hogy itt ugyan bor-sóhányás a falra minden magyarázat, ugy se hallgat rá senki, hát mondat közepin fel-

vette botját kalapját s vig vakacziót kívánva, elhagyta az auditoriumot.

Bekövetkezvén a szüret utáni diligenczia: a mint Kövy a legelső praelectióra felment, azt, a multkori megszakítást folytatva, — így kezdte meg:

. . . pedig a Fekete familia igen híres és gazdag familia volt . . .

Hanem erre a csuffátételre aztán szégyen-kedve sunyták le a fejöket a juristák, s félbe nem szakították volna többet Kövy előadását, ha reggeltől éjfélig tartott volna is az.

Hát magát hogy hívják?

Két napi kaszárnya áristomot kapott a györi ön-kénytes. Hogy ne unatkozzék e két nap alatt, elküldi »Putzmajster«-ját egy ismerős családhoz, hol kisasz-szonyok is voltak a háznál, azon kérelemmel és ize-nettel »Csókolom a nagyságos asszony, és a kisasszo-nyok kezeit és kéretem küldjenek be a kaszárnyába egy mulattató könyvet.«

A »Putzmajster« beállit a mondott családhoz; oda „szalutál“ keményen és így szól a nagyságos asz-szonynak:

»Csókolja az önkénytes ur a nagyságos asszonyt és a kisasszonyokat, hogy küldenének be neki egy könyvet.«

A nagyságos asszony és a három kiasszony elne-veti magát nagy hangosan, s az egyik kisasszony így szólítja meg barátunkat:

— »Hová való ember maga?«

— »Borzavári, veszprémmegyei jelentem alásan.

— »Hogy hívják?«

— »Johann Plesó.«

Erre egy percznyi szünet áll be, melynek eltel-tével így szól a vitéz harczfi a kisasszonyhoz:

— »Hát magát hogy hívják?«

Tableau.

Rövid megfejtés.

Olvassa a sz.-kereszturi székely ember a történeli lapokból Saguna Andrásnak egy aláírását. Saguna And-rás m. p.

Hm. Vajjon mit tehet azaz m. p.? kérdi a mellette álló katonától. Hát kee még annyit sem tud? Az azt teszi, hogy mánipuláns püspök, — volt a rövid válasz.

Kálmán öcsémhez.

Budapest, 1875. febr. 28.

NE aggódjál mi attam, jó fiu,
Azért, hogy oly sokat kell küzdenem,
S hogy a drágán szerzett száraz kenyért
Keserü köny- hullatás közt eszem. —
Óh én azt tartom, — s nines-e igazam? —
Hogy az én dolgom még dicső dolog,
S örömmel nyughatom meg sorsomon,
Ha az — igás-lovakra gondolok. —

Ne aggódjál miattam jó fiu
Azért hogy oly pogány hideg szobám,
Hiszen majd jó a jó tavasz, — hiszen
Ez így maradni mindig nem fog ám.
Söt felgondolva jól, helyembe nines
Zugolódásra éppen semmi ok, —
Oh még a hagyján, — hisz különben a
Panaszt hol kezdjék hát az eszkimók?!

Ne aggódjál miattam, jó fiu,
Azért, hogy oly ütött-kopott subám;
Uj ruha kén? hajdu mért nem vagyok?
Lám, lám, hibás, magam vagyok csupán.
De üsse kö! kopott ruhám miat?
Biz én egy mákszemet te busulok,
'Sz pompába járok én, ha felveszem
Hogy milyen rongyosak a — koldusok.

Ne aggódjál miattam, jó fiu,
Hogy oly nehezek rajtam a napok
És hogy aranyak, banknoták helyett
Csak krajezárokat sem számolhatok,
Hiszen reményem, — bár szabadkozok, —
El nem menekül, üstökén fogom,
S ha ébren oly sötét is életem,
Se baj, hiszen rózsásnak álmodom.

Ne aggódjál miattam, jó, fiu
Azért hogy annyi gond üz engemet,
Rám unnak majd a gondok végre is,
Ha fél vállról beszélnek csak velek,
Vagy én szokom meg őket mert hiszen
H a k e l l : az ember mindent megszokik; —
S van nékem is egy biztos vigaszom:
Az, hogy megélek én is holtomig.

Szabó Endre.

Különös halspecialitás.

Tanár. »Tegnap előtt éppen kis hazánknak Erdélynek folyó vizeiről és az ezekben otthonos halakról beszélünk. Igaz! Székely Ferkő, te akkor nem is voltál itt; már most ugye nem tudod, mit magyaráltam az itt való vizekről meg a halakról?»

Ferkő: »Vaj igen istálom.«

T. »No hát csak egyet kérdek a sok közül: Mondd meg nekünk, hogy Erdély vizeiben melyik a legnagyobb hal.

Ferkő: (nagy bizton:) A bihal.

(N. B.! Erdélyben a bivaly helyett mindenütt a bihal elnevezés használatik. Bihal pedig Erdélyben temérdek sok levén, Ferkő akár hányszor látta őket forró nyáron nyakig a vízben hűselni; innen a rögtöni és biztos felelet.)

CSIPKE RÓZSA.

I

Rágalom az, hogy a reverenda hatalma le tünt már,
Hisz a Jelenkornak, most igazán ura ő.

II

Mért kesereg a haza, hogy a régi dicső »Magyar
Állam«
Mely már büszkén volt annyi idők tanuja,
Nincs méltatva a külföldön; de hisz az nem igaz,
mert
Most a Jelenkornak, gondja csak erre vagyon.
Fütykös Istók.

SIR FELIRAT.

A n. k.—i temetőben következő sir felirat olvasható:

Hüségos hitvese, jó anyánk Mária
Ez emlékoszlopot emelte hét árva
János, Miklós László, és Elizabeta,
Dienes, Julia és az Alexandra.
(Már most az a kérdés, ki nyugszik ott?)

Uj hivatal.

— Ki az a nő, kinek oly nagyot köszönt ön? kérdek a zsidótól.

— A szolgáló biró!

— Mi a tüzes patvar?

— Moga semmit ért! hát a szolgabiró hűtös társa.

SZERELMI LYRA

Hadnagy uram.

Románé.

CSAK egy picziny kiskeresztre
Volt a hadnagy urnak vágya,
Ugy hordaná, mint a Posner
Hogy a világ tudja lássa

Dicsőséghez szárnyaltában
Lebukott a hadnagy lelke,
Mit tehetett szegény róla?
A mélységes szerelembe.

Dicsőségről, szerelemről
Álmodott, de nem hiába.
Az istennek jó kedvéből
Betölt minden földi vágya

Ott csüng keblén sírva, riva
Lerázhatlan kis kelesztje,
(Hogy öröme teljes legyen)
Bálruháért esedezve

Fütykös Istók.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

P. T.

VAN szerencsénk magának a **hires brünni ka-**
posztát finoman vágva és savanyítva csomókban 100
fonton félől 5 ferintal netto 100 font col mérték; lágy
fában pr. netto Kassa és utárhvevéssel a itenni vasutról
oferirozni.

Kemény fa hordókban 400 fontol felől frt. 5¹/₂. —
Szentén ajánlunk legjobb bor eczetet, Paprikát ugerkat
az legkissebb szer csomotban á 1¹/₈ I köbolig á frt. 8¹/₂,
nagyobb szerük 1¹/₄ köböltől 1 köbolig frt. 6¹/₂ ajánljva
magunkat s biztosítjuk az leghamarábi szolgálatot.

tiszteletel

J. N. Wágner és fia,

bor, eczet, Rum- és Rosoglio-gyár,
Roks-Drops és egyéb töb árulás.

Eltalálta.

Hideg téli időben összhuzódva ballagott a legatus
az országuton. Egy darabig sietéssel próbálta a hideget
legyőzni, de ennek meg az a roszt következése volt, hogy
nagyon elfáradt.

Sóvárogva tekintgetett előre hátra; egyszer azu-
tán hallja, hogy zörög rémségesen a kemény fagyon va-
lami jármű. Biz az nem volt más mint egy üres tyukos
kocsi, hanem azért pompás lesz az, csak rá lehessen ülni.

A legatus olyanformán gondoikozott, hogy ha
van egy kis embersége annak a parasztnak, ilyen kapu-
tos embert csak megkínál üléssel; a paraszt pedig ugy
okoskodott, hogy ördögadta deákja, ha van eszed, majd
kéredzei.

Ebből aztán az lett hogy szépen elhaladtak egy-
más mellett.

Atyafi! kiált utána a legatus, nem venne fel a ko-
csijára, vagy mi?

— Föl-e? — szól diadalmasan a paraszt — föl-
veszem ha megmondja, hogy van diákul förhécz?

Semmiházi parasztja! mondja magában a diák,
mit csináljak most? azonban eszibe jut egy görögszó s
a másik pillanatban oda kiáltja: *εξαρροστίον*.

— A biz a! mondja k'elégítetten a paraszt —sza-
kaszott ugy zörög ám. üljön föl legatus uram ide
mellém.

A deák csakugyan eltalálta, mert anélkül alig há-
gott volna fel a kocsiba.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— »Nefthali öcsémnek.« Zebulon üdvözli ked-
ves hütöstársát. Azonban addig míg Kakas Mártonnak, a pater-
famiásnak oly nagy szava van a házi dolgok rendében, mint
mostanság, — addig az asszony neve hallgas. A folyó regény
befejeztével igyekeznünk tért szoritani az ügyesen irt, de kissé
hosszúra nyult közleménynék. — Körösparti. Bizony
ugy járt ez is, mint az a másik. — Vereb. »Az adó végre-
hajtóról.« Hiszszük, hogy megtörtént, még pedig a Bach-idő-
ben. Azóta minden kalendáriumba bele jutott. — Óda a
burnótos pikszishez. Formahibákban szenved. —
Bögös. »Álom«. Érthetlenség végtől végig. Nem különben
a másik küldemény is. — Béranger »A kisszaszonyok
nevelése« »Bor és leány.« Roszul vannak megválasztva is, for-
ditva is. — Don Csipkedő. Az efféle időhöz nem kötött
dolgokat akkor szoktuk közölni, mikor terünk nyilik. — Csí-
csók a. Egy humis fog historiája.« Izetlenség.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státió utca 80-ik szám alatt.

Pest. 1875.

NYOM. AZ., "ATHENAEUM" NYOMD.

(Athenaeum-épület)

Hirdetések felvételnek:
LÁNG LIPÓT ÉS TARS.
1-ső nemzetközi hirdetmé-
nyi iroda Mária-Valeria
cza Thonett-udvar.

Rajzolja
JANKÓ.
Metzeri
POLLAK.

PÉNZ KÖLCSÖNÖK

LÁNG LIPÓT ÉS TÁRS.

Budapest, Thonet-udvar.

Budapesti bérházakra, és vidéki földbirtokokra ugy szintén városok és helységeknek

bármily magas összegekben

6000 frttól kezdve egész egy millióig; 32 és félelvi törlesztésre **6% kamat** és **1%** törlesztés mellett. Ezzel a **7%** évenkinti fizetésekkel 32 és félelv alatt lesz az egész kölcsön kamataival együtt törlesztve.

Bővebb felvilágosítást ad bérmentve

Legközelebb jelent meg és minden könyvkereskedésben kapható a maga nemében egyetlen könyv:

„ÖNSEGÉLY.”

e immel, a nemzörészek minden betegségei számára hű és megbízható tanács adó, dr. Ernst L. hasonszenvi orvostól.

Ezen könyv okulást és segítséget nyújt mindazoknak, kik ifjabb korukban titkos bünt vagy mértékelen kiesapongást ilettek és ennek következtében beteges gyöngességben vagy szédült idegzetben szenvednek, időelőtti tehetetlenségnek rajjai már vagy annak közel beállásából tenyegtettenek.

Azon is, kik időkült bujakorba, borbajokban, bújakoros közvényben húgyesökkülésben szenvednek, vagy kiknek tes e tulságos higanyadagok által gyöngítettett, telje kigyógyulás találandnak

Ezen híres könyv, mely nagyobb világosság kedveért bonczta i ábrákkal van ellátva, tölema 1 frt beküldés melett, pos a úján is megszerezhető.

Dr. ERNST L. hasonszenvi orvos.
Pestén, kétsas-utca 24. sz. II. emelet.

A legbiztosabb és legkellemesebb szer váltóláz ellen

különösen gyermekeknél, kik a keserü Chinint máskép bevenni nem képesek, a

CHININ CSOKOLÁDÉ

és a Chinin-cukor

Rozsnyay M. gyógyszerésztől Aradon (azelőtt Zombán Tolnamegyében) melyeket a magyar orvosok és természet vizsgálók és a

nagygyűlés Fiumében

pályadíjjal koszoruzott.

Kapható vagy megrendelhető a birodalom minden jóhíru gyógyszerárában.

A hamisításoktól óvakodni kell!

Mindenki csak a Rozsnyay M.-féle pályakoszoruzott kéziményt kérje és fogadja el.

SAJÁT TERMÉSÜ

kishegyi-balaton-melléki fehér és vörös

BOR

Kapható palaczkokban és akoszámra.

Szalay Imre,

saját termésü borüzletében.

Szellén, u. p. Boglár (vasut állomás.)

Pesten, Fromm Antalnál,
Malom-utca 6 sz.

Legfőbb kitüntetésben részesítik.

Nemi élet titkai és veszélyei

ezimü könyvet számos hirlapok, p. a »Harang,« a »Méh.« »M. vidékiek lapja,« »Pesti tudósítások,« »A háziabarát« »A szabadelvü« stb. Dr. **Márfy** »Neptanítók közlönye«, valamint a »Beszterczebányai Journal« terjedelmes vezércikkre méltatták e fontos művet, melyről a »Bécsi hírnök« így ír: »Eiber orvos tudornak rövid időn kilencz kiadásban s több nyelven megjelent »Nem élet« czimü müve nagyszerü sikert aratott. Még orvosok is folyamodnak s szerzőhöz « Szerezhető 1 frton. Következő czim alatt: **Dr. Eiber U.** Pesten. József utcában 66. szám alatt,